

/ IN MEMORIAM JO VAN SCHIJNDEL (1948-2025)

→ EEN PRACHTIG LEVEN

Een ondernemer pur sang. Een geboren leider. Een talentvol verbinder. Fanatiek, scherp en inspirerend. Oprecht geïnteresseerd in mensen, een groot hart voor zijn duiven en paarden. En boven alles: een liefhebbende echtgenoot, vader en opa. Met het overlijden van Jo van Schijndel is het leven voorgoed anders.

Onze geliefde ere-directeur overleed op 19 juli 2025, op 76-jarige leeftijd. Tot op de laatste dag bekommerde hij zich om de mensen om zich heen, om het bedrijf en om de toekomst, die we voortaan tegemoet treden zonder Jo in ons midden. Maar hoewel hij ons fysiek verlaten heeft, leeft hij voor altijd voort in onze herinneringen. Aan tafel zitten Gerard, John en Gerjan: de zonen en dochter van Jo en zijn echtgenote Elly. Ook directeur Jur van Aken en boezemvriend Piet Raijmakers schuiven aan. Samen halen ze herinneringen op.

Mooi en waardig

“Het afscheid was emotioneel, mooi en waardig”, vat Gerard samen. “Het vond plaats in de tuin waar Jo zo graag was, waar hij nog één keer werd omringd door mensen die van hem houden.” Gerjan vult aan: “De uitvaart was helemaal zoals ons pap het had gewild. Goed verzorgd, lekker eten en drinken, en mooie woorden.” Kort voor zijn overlijden liet Jo nog maar eens zien hoeveel hij zich bekommerde om de mensen om zich heen. Gerard vertelt: “Toen hij in het ziekenhuis werd opgenomen, voelde hij zich bezwaard. Dat dit nou nét voor de zomervakantie moest gebeuren. Dat zegt eigenlijk alles. Jo wilde niet dat anderen hun vakantie zouden moeten onderbreken. Hij wilde niemand tot last zijn, zelfs niet met zijn eigen uitvaart.”

Ondernemersgeest en visie

Gerard omschrijft Jo als een ondernemer pur sang. “Ons pap wilde het bouwbedrijf dat zijn vader had opgezet uitbouwen. Alleen ‘stenen stapelen’ was niet genoeg. Hij wilde ontwikkelen, verhuren, beleggen, de keten van begin tot eind in eigen beheer nemen. Zelfs op de dag voor zijn bruiloft met Elly kocht hij nog snel ergens een kavel. Tegelijk is het bouwbedrijf altijd de basis gebleven. Ons pap is zijn roots nooit vergeten.”

Jur, wiens vader Rob van Aken als architect jarenlang met Jo samenwerkte, noemt Jo ‘een vlijmscherpe ondernemer’. “Jo pakte kansen die anderen niet eens zagen”, aldus Jur. “Hij had visie en nam risico’s, maar iedere zakelijke beslissing nam hij vanuit de overtuiging dat het goed was voor het bedrijf en de medewerkers.

” Gerard:
***“Jo wilde niemand tot last zijn,
zelfs niet met zijn eigen uitvaart”***

En, ook heel knap, hij wist wanneer hij om hulp moest vragen. Hij stond altijd open voor de expertise van anderen.”

Een man vol verhalen

Aan tafel regent het anekdotes. Zoals over Jo's 'vergaderingen' met Rob, die op de achterkant van een sigarenkistje projecten doorrekenden; over Jo's gewoonte om steeds sneller met zijn duim op tafel te trommelen wanneer hij vermoedde dat er om de hete brei heen werd gedraaid, en over zijn onverstoorbare arbeidsethos.

John: “Werk en privé liepen naadloos in elkaar over. Wat ons pap overdag niet af kreeg, pakte hij 's avonds met net zo veel plezier op. Werken moest je toch, dan kon je er net zo goed je hobby van maken. En op die manier ondernemen we nog steeds.”

→ MAATSCHAPPELIJK BETROKKEN

Jo van Schijndel voelde zich zeer betrokken bij de maatschappij. Hij was jarenlang sponsor van The Dutch Masters-Indoor Brabant en steunde meerdere voetbalverenigingen, zoals EVVC, Nooit Gedacht, TOP Oss en PSV. “We hebben al meer dan dertig jaar Business Seats in het Philips Stadion”, vertelt Gerard. “Ons pap hield van PSV, maar zag het ook als een kans om te netwerken. Zelfs bij het uitoefenen van zijn hobby's zag hij zakelijke kansen.”

”

“Jo was meer dan een vriend, hij was als een broer voor me”

Jo en Piet Raijmakers

→ LOYAAL EN ZAKELIJK

Boezemvriend Piet Raijmakers vertelt hoe Jo zijn zakelijke drive moeiteloos verweefde met zijn persoonlijke loyaliteit. “In de jaren tachtig vroeg een ondernemer me om zijn paard te trainen. Een talentvol dier, we zagen die samenwerking allebei zitten. Ik stelde een bedrag voor van duizend gulden per maand, als vergoeding voor training, stalling, concoursen, hoefsmidkosten, enzovoorts. We raakten in onderhandeling, en de vergoeding werd lager en lager. Totdat Jo binnenliep. Hij keek de situatie even aan en zei toen: ‘Laai maar op, dat paard, neem maar weer mee naar huis’. Typisch Jo: een keiharde zakenman, maar altijd omdat hij voor anderen wilde zorgen. En de deal? Die kwam er gewoon. Duizend gulden per maand.”

Familieman in hart en nieren

Jo was een echte familieman die hechtte aan tradities. Vraag maar aan de medewerkers van de Osse Bakkerij Lamers, waar Jo iedere zaterdagochtend op de stoep stond, vaak al vóór zeven uur. Gerard glimlacht: “Ook daar gaf hij zijn mening. Lag de vitrine nog niet vol genoeg? Dan vond hij daar wat van. Maar altijd om te helpen. Heel mooi was de brief die we na zijn overlijden kregen van de familie Lamers, waarin ze hem bedanken voor zijn bezoeken en zijn kritische blik.”

Vriendschap voor het leven

Eén van de sprekers op Jo's uitvaart was Piet Raijmakers, de voormalig Olympisch springruiter met wie Jo in de jaren tachtig een hechte vriendschap opbouwde. “Jo was meer dan een vriend, hij was als een broer voor me. Hij was er altijd, kwam langs wanneer hij dat wilde, van 's ochtends vroeg tot 's avonds laat. En hij was altijd welkom. Juist daarom mis ik hem nu zo ontzettend.”

Gerjan knikt. “Ons pap waardeerde de vriendschap enorm. Niet voor niets zei hij vlak voor zijn overlijden: ‘Piet doet vast een woordje tijdens mijn afscheid’. Wist je Jo als vriend te winnen, dan had je een kameraad voor het leven.”

Liefde voor paarden en duiven

Voorals tussen 2001 en 2015 reisden Piet en Jo samen de hele wereld over. Piet als topsporter; Jo als zijn trouwe supporter. “Zeker in de periode tussen 2001 en 2015”, aldus Piet. “We zijn overal geweest. We kletsten aan één stuk door, al die keren dat we naast elkaar in de auto zaten. Dán zag je de echte Jo, niet de ondernemer. Wat heb ik daarvan genoten. Totdat de telefoon ging, dan was hij direct weer de zakenman. Ik heb altijd bewonderd hoe snel hij kon schakelen.”

Wat voor paarden gold, gold ook voor duiven. Waren Jo's wedstrijdduiven van hun lossingsplaats op de terugweg naar Geffen? Dan werden vergaderingen zonder aarzeling verplaatst naar huize Van Schijndel. “Daar was geen twijfel over mogelijk”, vertelt Jur. “En terwijl wij een nieuw project doornamen, zag Jo zijn duiven al van ver aankomen. Hij wist precies om welke duif het ging en waar in het enorme duivenhok hij zou neerstrijken.” Aan tafel wordt instemmend geknikt. “Jo had een zeldzaam respect voor zijn dieren”, knikt Piet. “Hij kon er gruwelijk van genieten.”

→ **ALTIJD VERBONDEN MET HET BEDRIJF**

Ook na zijn pensioen bleef Jo nauw betrokken bij het bedrijf. Hij dacht mee, stelde vragen, deelde zijn visie. Altijd met hart voor de zaak en voor de mensen erachter. John en Gerard herinneren zich de momenten waarop hij 'toevallig' even binnenliep. "Terwijl hij heel goed wist wie hij wilde spreken, en waarom. Moest je zelf eigenlijk dringend weg? Dan kon je dat rustig vergeten, want Jo was onverstoorbaar. Tja... dat kwam natuurlijk nooit helemaal uit. Maar nú zijn het juist de momenten die we zo missen."

Nooit meer even bellen

Een markant man als Jo van Schijndel wordt gemist, zoveel mag duidelijk zijn. Gerard: "Wat ik het meeste ga missen? Het nooit meer kunnen kletsen. Even bellen, om te overleggen of gewoon voor een praatje. Ik had hem nog zó graag verteld hoe PSV de eerste wedstrijd van het seizoen won en welke nieuwe prijzen zijn duiven intussen hebben gewonnen."

John knikt. "Soms betrap ik me erop dat ik zit te wachten tot hij weer langskomt. Maar die momenten komen niet meer. Ik hoef nooit meer speciaal een voetbalwedstrijd te kijken, alleen maar om later met ons pap te kunnen praten over welke spelers goed waren en welke spelers beter hun best hadden moeten doen."

Tradities die blijven

Ook al is hij er zelf niet meer liefelijk bij, veel van Jo's tradities blijven 'gewoon' bestaan. Het samen ontbijten op zaterdag bijvoorbeeld. En het verzamelen van trofeeën in de duivensport. Jo's duiven winnen namelijk nog steeds prijzen, maar nu onder aanvoering van Gerard, net als zijn vader een fanatieke duivensportbeoefenaar. Ook Jo's lijfspreuken echoën nog altijd binnen de muren van ons bedrijf, zoals 'Als je altijd achterom blijft kijken, zul je nooit zien welke kansen je jezelf in de toekomst ontnemt'.

Het laatste woord is aan Jo

Het laatste woord laten we graag aan Jo zelf. Hij had maar wát graag nog langer genoten van zijn familie, bedrijf en dieren, maar was ook tevreden met zijn leven. Kort voor zijn overlijden vatte hij het zelf als volgt samen: 'Ik heb veel meegemaakt, heb lang bij mijn lieve Elly kunnen zijn en heb enorm genoten van mijn kinderen en kleinkinderen. Ik heb een prachtig leven gehad'.

